

Отъ прѣдѣ му стояше Мунчо.

Игуменътъ го погледна строго.

— Що искашъ Мунчо? Хай върви си! изскара му се той и се обърнх да продължава тропарътъ си.

Но Мунчовата ржка го стиснх втори пхть силно за лакътя и го не пуцаше. Той се пакъ обърнх разсърденъ и тогава видѣ, че Мунчо бѣше силно запхтѣнъ: очитѣ му блѣщѣхх и въ тѣхъ се четѣше нѣкакъвъ страхъ и цѣлото му тѣло трепереше.

— Какво има, Мунчо? попита строго игуменътъ.

Мунчо завъртѣ страшно глава, испули още повече очи, напъна се и съ сила проговори:

— Р-у-с-и-я-нѣ... при воддд-е-ницата... Турррци! и вмѣсто да продължи думата си, той направи движение съ ржцѣтѣ си, като че копае.

Игуменътъ го изгледа втрѣщено отъ най-напрѣдѣ, на изведижъ ужасенъ проблѣскъ озари ума му. Мунчо трѣбаше да знае какво има закопано при воденицата; а понеже споменх тукъ и Русияна, трѣбва да знае цѣлата тайна. Какъ? той не разбираше... Той разбра само едно: че тайната е извѣстна вече на властѣта!

— Бойчо е пропадналъ! пропушнх си Натанаилъ съ отчаянъ видъ, като забрави и тропаръ и пѣние и не виждаше отца Гедеона, който при отерѣщия аналой отчаянно му махаше и смигаше, за да го подсѣти, че е неговъ редъ. Натанаилъ хвърли очи къмъ олтаря, дѣто Викентій бѣше занятъ по литургията, зарѣза отца Гедеона да се расправя както знае съ тропаритѣ, и излѣзе изъ черква. Въ единъ мигъ той бѣше въ обора, слѣдъ други — прѣпускаше, като стрѣла, къмъ града.

Тая утринна бѣше силенъ студъ и фѣртуна. Нощесъ бѣ паднхлъ снѣгъ и побѣлилъ тревитѣ и клонцетѣ на дърветата. Игуменътъ немилостиво бодѣше търбуха на враното си койче, изъ отворенитѣ ноздри на което излизахх облаци пара. Той знаеше, че прѣснхтата мѣла, съ